

Василь Пачовський.

Листвинська битва.

Як умер Володимир, взяв престіл Ярослав,
 Перемишль захопили сусіди —
 Лицар з крови і кости, Хоробрий Мстислав:
 — „Голя! — крикнув — тобі до побіди!“

До дружини гукнув, знявши меч, таку річ:
 — „В місце сонця сів місяць на троні!“
 Бють мечами в щити, йдуть добути у січ
 Князю слави, а чести дружині...

Впав на Київ немов хуртовина мечем,
 Та не хочуть там дідної слави!
 Князь в Чернигові сів. По варяг Ярослав
 Біг до дівера з тої облави...

Тай під Листвином стали готові на бій,
 Затрубів князь Чернигова з рогів —
 Горів Гакон у злотім лудані як змій,
 Що привів в середину варягів.

Та Мстислав в середину веде сіверян,
 А дружина на крилах жде гасла...
 Впала ніч. Блиснув грім. Грянув дощ в хмаролом,
 Блискавиця то блисла, то гасла!.

Як за громом бив грім, князь гукнув обіруч:
 — „Браття, вдарте на злотого лева!“
 Тай ударив гук труб серед громів і туч
 І рванулася лава Мстислава!

Затріщали списи на черлених щитах
 І грозою гула чорна туча!
 Забрящали мечі об щити в блискавках
 І почалась кровавая січа...

Де шеломи летять, там падуть панцирі —
 То варяги сторощують Сівер!
 Та Мстислав як орел вдарив лавою з крил,
 Де заблис Ярославовий дівер!

Як ударив той вал на пролім сіверян
 Та за руки схопилася драча —
 Згубив Гакон із пліч золотий свій лудан
 І грозою гула чорна туча!

Що заблиснув їм грім — засвітили мечі,
 Засіяла всім зброя із криці!
 Тоді вздрів кожний меч і рубав мужа муж
 І лягали в огні блискавиці.

Так мечами валив вал на вал, аж поляг
 Де грозою гула чурна туча, —
 Муж на мужі поляг на черлених щитах,
 Всіх червоним вином впила січа!

Тай утік Ярослав, за ним Гакон побіг,
 Тай лишив свій лудан, кому воля;
 А на зорях Мстислав серед трупу глядів,
 Хто з дружини поляг серед поля!

І зрадів: — „Вийшла ціло дружина моя!“
 Тай вернув у Чернигів у славі.
 Та згадав Перемишль у кліщах кощія,
 Шле поклін Ярославу в тім слові:

— „Ти сиди в Києві, я на сій стороні,
 Старший братіку мій, Ярославе!
 Звідсіль змій палить край, звідтіль тисне кощій,
 Подай руку для чести держави!

Заведи на столі з Києва божий лад,
 А я військо для слави і чести!“
 Ярослав взяв на ум, погодивсь рад не рад
 З братом лицарем з крові і кости...

І зійшлись, обнялись, в поцілунках найшлись
 І не знали, де очі подіти:
 — „Хоч Дніпро ділить нас, не розірве нас біс,
 Від одної ми матері діти!“

І за руки взялись: Тай Хоробрий Мстислав
 Кидав воїв у битви перунські —
 Закрутили Кавказ, Мудрий князь Ярослав
 Відняв городи наші червенські!

В пам'ять згоди Мстислав двигнув Спасові храм
 Тисячліття у своїй столиці,
 Ярослав поклав город під своїм імям,
 Що над Сяном пильнує границі.

